

Tmavý večer

Jana sedela za počítačom. Zrazu sa vypla elektrina a aj vonku ostala tma.

Jana si vzdychla. Nešla sa pozrieť, prečo sa vypla elektrina, ostala sedieť na svojej starej vrzgavej stoličke a pozerala sa do steny. Zrazu uvidela malého pavúka, ktorý si robil na strope tenkú pavučinu. Pre ňu to bolo normálne. Jej stará izba, ktorú si neupratovala minimálne zopár mesiacov bola raj pre pavúkov. Jana sa postavila a rozmýšľala, čo bude robiť ďalej.

Chcela si urobiť večeru, ale to potme robiť nemohla. Chcela si napísať projekt do školy, ale potme nič nevidela. Chcela si ísť čítať knihu, ale ani to sa nedalo.

Jana sa zamyslela a rozhodla sa, že si jednoducho pôjde ľahnúť a bude sa snažiť zaspáť.

Vybrala sa k svojej posteli, ale cestou zakopla o kôpku kníh. Knihy sa rozsypali a zhodili ďalšiu kôpu kníh. Na to, že Jana bola už 17-ročné dievča, mala v byte veľký neporiadok. Hocikde mala porozhadzované oblečenie a na dlážke mala veľké kopy kníh.

Jana spadla a ostala ležať na zemi. Zrazu počula vedľa seba šuchot. Pozrela sa a uvidela Maxa ako si robí chúťky na pavúčika.

Nie, Jana nemala kamaráta, ktorý je pavúkov. Max bol jej pes.

Keď sa Jana naňho pozrela, napadlo jej vziať ho na prechádzku. Vstala, zobrala vodítko a vybrala sa na prechádzku s Maxom. Vonku už bola veľká tma. Lampy nesvietili, veď nebola elektrina, keď tak, len strašidelne zablikali.

Vo všetkých oknách bola tiež tma. Zrazu sa vodítko roztrhlo a Max sa rozbehol preč.

„Stoj!“ kričala Jana. „Čo, ťa to napadlo? Vráť sa!“

Ale Max sa nezastavil a bežal ďalej tmavou ulicou. Jana sa za ním rozbehla, ale pre veľkú tmú zakopla o kameň. Hneď sa postavila a chcela bežať ďalej. Ale Max už bol veľmi ďaleko. Netušila, kam sa rozbehol. Nevedela, kam má ísť, tak len išla rovno.

Pokračovala tmavou ulicou, ale Max nikde nebol.

Jana už bola zúfalá, no zrazu uvidela Maxa, ako ku nej beží. „Tak tu si,“ zakričala.

Ale Max sa iba otočil a pozeral sa do tmavej uličky, z ktorej pribehol.

„Hej pes, počkaj na mňa,“ ozval sa hlas z uličky.

Jana už ten hlas niekedy počula. Niekedy dávno.

Vtom ku nej pribehlo dievča. Jana ju hneď spoznala. Bola to jej kamarátka Olívia.

Olívia sa odsťahovala veľmi dávno, odvtedy sa už nerozprávali.

Prešlo už veľa času, možno aj zopár rokov.

Teraz ju Max zaviedol ku zabudnutej kamarátke.

Jana, zakričala: „Olívia! Ahoj!“ a usmiala sa.

„Ty máš úplne super psa,“ povedala Olívia a obidve sa zasmiali.

„Ako to, že si tu?“ opýtala sa Jana.

„My sme sa presťahovali, a potom si aj ty odcestovala od svojej rodiny kvôli škole. A už som o tebe nepočula. Nemohla by som prísť niekedy k tebe?“

„Aj zajtra,“ povedala Jana.

„Chcela by som vidieť, ako to u teba vyzerá,“ povedala Olívia.

„No jasné,“ povedala Jana, „ale mám tam veľký bordel.“

Olívia sa zasmiala.

Keď Jana dorazila domov, nikdy nemala takú chuť upratať si izbu.

„Ak toto voláš bordel,“ povedala druhý deň ráno Olívia, „tak si nechcem ani predstaviť, ako by si nazvala moju izbu.“

Jana a Olívia sa zasmiali.

Aj ten najtmavší večer sa môže premeniť vo veselú chvíľu.

